

Arrest

nr. 247 959 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. FRANSSEN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor verzoeker, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 juni 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 4 juli 2019 om internationale bescherming. Op 28 september 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 september 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent op 27 oktober 1999 geboren in San Salvador, maar u bent opgegroeid in de stad La Libertad, waar u samenwoonde met uw ouders, één van uw drie zussen en uw grootmoeder. U studeerde de richting elektronica, waarvan u in 2018 afstudeerde. Na uw middelbare studies bleef u van thuis uit uw kennis over elektronica op peil houden. U heeft in El Salvador nooit gewerkt. Uw droom was om aan de universiteit voor industrieel ingenieur te studeren maar omwille van de problemen die u in El Salvador kende, zou u dit niet hebben aangedurfd in uw eigen land.

In februari 2016 bent u benaderd door bendeleden die u dwongen om uw geld, uw schoolmateriaal en zelfs uw schoenen af te geven. In 2017 en 2018 heeft u gelijkaardige incidenten meegemaakt: telkens dwong men u uw bezittingen af te geven. Eén keer zou u hen hebben kunnen ontlopen door op de bus te springen. Nadat u was afgestudeerd van het middelbaar besloot u om zoveel mogelijk thuis te blijven, uit angst dat u anders opnieuw zou beroofd worden door bendeleden.

Op 25 juni 2019 zou u vanuit San Salvador naar België gereisd zijn, waar u de volgende dag aankwam en op 4 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van dit verzoek legde u uw origineel paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U haalt aan dat u de laatste jaren een aantal keer werd overvallen en u na het laatste incident ongeveer een half jaar thuis bleef alvorens het land te verlaten. Wat dit betreft moet evenwel vastgesteld worden

dat u een aantal incoherente verklaringen aflegde in de loop van uw asielprocedure, waardoor uw algemene geloofwaardigheid zwaar ter discussie staat.

Zo is het opvallend dat u op het CGVS het begin van uw problemen met de bendeleden situeert in de maand februari van het jaar 2016 (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 68), terwijl u bij met geen woord heeft gerept over een incident in het jaar 2016. In uw verklaringen bij DVZ liet u uw problemen aanvangen in het jaar 2017. U werd hiermee geconfronteerd en verklaarde dat u wel degelijk ook naar het incident van 2016 had verwezen bij de DVZ. Toen u erop werd gewezen dat u naar 2017 en niet naar 2016 had verwezen in verband met het eerste incident dat u was overkomen, liet u optekenen dat u zich wellicht had vergist bij de DVZ (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 69-70). Deze uitleg is niet bepaald overtuigend te noemen.

Vervolgens verklaarde u bij DVZ dat u bij een bepaald incident in het begin van het jaar 2018 werd geslagen door de bendeleden en dat u als gevolg hiervan een litteken heeft opgelopen aan het voorhoofd (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS verwees u hier ook naar, maar u situeerde dit incident op het einde van het jaar 2018. U werd hiermee geconfronteerd en liet optekenen dat u intussen reeds was vergeten wanneer het precies was gebeurd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 91-95). Deze uitleg kan opnieuw niet overtuigen.

Voorts verklaarde u op het CGVS dat men u bij alle incidenten meedeelde om niets te zeggen over wat u was overkomen, zo niet zou uw familie hiervoor de gevolgen moeten dragen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118 en 119). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken haalt u vreemd genoeg enkel bij het incident van 2017 aan dat dergelijke belangrijke dreigementen werden geuit ten aanzien van uw familieleden. De verklaring die u geeft voor deze merkwaardige vaststelling, nl. dat men u wellicht niet goed had verstaan omdat u mogelijkwijze te snel had gepraat (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118-121), kan niet overtuigen.

Bovendien dient in ditzelfde verband te worden gewezen op een bijkomende tegenstrijdige verklaring. Bij DVZ verklaarde u dat naar aanleiding van een incident begin 2018 de bendeleden ermee hadden gedreigd u te zullen doden als u zou weglopen (zie vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat men u nooit met de dood heeft bedreigd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 122 en 123). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, leek u zich plots te kunnen herinneren dat dit dreigement u wel degelijk te beurt was gevallen. U lichtte toe dat u zich de zaken allemaal niet zo goed meer kon herinneren. U werd erop gewezen dat deze uitleg van u redelijk ongeloofwaardig overkomt gezien de ernst van de beschreven situatie. Dat u zich in eerste instantie niet meer zou herinneren dat men u met de dood heeft bedreigd, is onbegrijpelijk (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 124-125).

In verband met het incident dat u meemaakte met een medestudent in Cuscatlán legde u eveneens verklaringen af die de wenkbrauwen doen fronsen. U verklaarde immers dat jullie beiden werden beroofd van jullie spullen toen jullie samen de school uitkwamen, maar u zou niet weten wat uw medestudent precies was overkomen en dus ook niet welke concrete spullen hij precies had moeten afstaan. U lichtte toe dat ze u en hem apart hadden genomen en vervolgens apart hadden beroofd van de spullen. Omdat de bendeleden met u eerder klaar waren, zou u als eerste zijn vrijgelaten. Deze uitleg van u kan niet overtuigen. Men zou immers redelijkerwijze verwachten dat jullie naderhand met elkaar contact zouden hebben opgenomen om te weten te komen wat ieder van jullie precies was overkomen. Dat jullie dit niet zouden gedaan hebben omdat de ouders van uw vriend besloten hun zoon niet meer verder te laten studeren na dit incident kan evenmin overtuigen in dit verband (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 130-134).

Tot slot dient nog te worden gewezen op uw bijzonder incoherente verklaringen op het CGVS in verband met de vraag hoeveel incidenten u in het jaar 2018 precies zijn overkomen. U verklaarde dat u in 2018 drie incidenten heeft meegemaakt. U werd erop gewezen dat u bij DVZ naar vier incidenten had verwezen met betrekking tot het jaar 2018, meer bepaald : twee incident bij aanvang van het jaar, één incident halverwege dat jaar en één incident tenslotte op het einde van het schooljaar in 2018 (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). U bleef evenwel volhouden dat u slechts drie incidenten had meegemaakt in 2018. U lichtte toe: één incident bij aanvang van het jaar toen u 's ochtends vroeg werd beroofd, één incident met de medestudent en tenslotte nog een incident waarbij u de bendeleden kon ontlopen in het park van Cuscatlán (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 112 en 113). Nadat deze drie incidenten één voor één werden besproken, werd u erop gewezen dat u bij DVZ nog had verwezen naar een incident op het einde van het schooljaar in 2018. U bevestigde dat dit klopte en lichtte toe dat dit incident

plaatsvond in oktober of november 2018 en dat men toen uw schoenen en jas had gestolen. U werd er vervolgens op gewezen dat er dan sprake was van vier en dus niet van drie incidenten in het jaar 2018, zoals u eerder had laten optekenen tijdens het persoonlijk onderhoud. U bleef evenwel volhouden dat er toch maar sprake was van drie incidenten in 2018. U lichtte toe dat u misschien iets had verklaard zonder te beseffen dat u er al eerder naar had verwezen. U werd er tenslotte op gewezen dat u ruim de gelegenheid had gekregen om uw verklaringen in detail toe te lichten en dat de conclusie in dit verband niets anders kan zijn dan dat u erg incoherente verklaringen aflegde. Hierop repliceerde u enkel met de vaststelling dat u zich niet zo goed kan uitdrukken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 144-148). Ook deze laatste uitleg overtuigt allerminst.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legde enkel uw origineel paspoort voor en dit bevestigt uw persoonsgegevens, dewelke hier evenwel niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel maakt verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout en voert hij de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het "algemeen beginsel

van voorzichtigheid", van het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker citeert een aantal van de door hem geschonden geachte bepalingen en geeft een beknopte theoretische toelichting bij een aantal van de door hem aangehaalde beginselen en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de notie van vluchteling en die van subsidiaire bescherming miskent.

Verzoeker benadrukt dat de adjunct-commissaris-generaal onterecht stelt dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Hij citeert de passage uit de bestreden beslissing over (het ontbreken van) de band met het Verdrag van Genève en stelt dat dit *"niet in samenhang (staat) met de guidelines van UNHCR waaruit net blijkt, dat personen die worden afgeperst nood hebben aan internationale bescherming"*. Verzoeker licht toe dat hij meermaals aangevallen en met de dood bedreigd werd door de bendes omdat hij een student was en men in het gehucht wist dat hij kostbare materialen bij had voor elektronica. Voorts bevestigt verzoeker dat hij *"geen aangifte kon afleggen "omdat je niet weet of ze betrokken zijn" en pas veel later toekomen"*. Verzoeker *"werd geviseerd een teken van rijkdom die voortvloeide uit diens studies in de elektronica en het nodige materiaal (sic)"*. Op die wijze meent verzoeker deel uit te maken van een geviseerde groep ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zonder dat de regering hem zou beschermen. Verzoeker wijst er op dat er in El Salvador geen mogelijkheid bestaat om bescherming te ontvangen nu de corruptie zich ook binnen overheidsdiensten bevindt en dat de overheid dusdanig niet over een efficiënt gerechtssysteem beschikt om haar burgers te beschermen tegen het geweld van de bendeleden. Vervolgens laat verzoeker gelden dat het feit dat de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hecht aan het relaas, haar er niet van ontslaat na te gaan of objectieve elementen de toekenning van het vluchtelingenstatuut verantwoorden, waarna hij citeert uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en van het Hof van Justitie van de Europese Unie, en verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat dit standpunt zou delen en de noodzaak van een overeengekomen vaststelling van de feiten zou onderstrepen. Verzoeker betoogt verder als volgt:

"In casu heeft de verwerende partij geen correct onderzoek geleid naar objectieve elementen waaruit de nood uit de bescherming blijkt. Het profiel van de verzoekende partij als student in de elektronica, die de bendeleden als welvarend aanzien, wordt niet wordt betwist. Evenmin, betwist de verwerende partij dat er afpersingen plaatsvinden door de bendes in El Salvador. In dat opzicht, zijn er met de onmacht van de Staat om bescherming te bieden tegen de bendes dus objectieve elementen die de verwerende partij diende aan te nemen voor de toekenning van de vluchtelingenstatuut, hetgeen zij heeft nagelaten. Dusdanig faalde de verwerende partij in het plegen een zorgvuldig onderzoek en in het voldoen aan de samenwerkingsplicht."

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt verzoeker op dat de adjunct-commissaris-generaal de bestreden beslissing *"staat op een COI-focus van 15 juli 2019 hoewel artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist dat zij zich plaatst op het moment van het nemen van haar beslissing"*. Verzoeker citeert vervolgens uit een artikel van Foreign Policy. Hij verwijt de adjunct-commissaris-generaal zich evenmin geplaatst te hebben *"in de context van de Coronacrisis waardoor er geen verdere vergelijking mogelijk is met haar COI-focus van 2019"* en wijst er nog op dat men in een artikel van de BBC, waarin sprake is van 50 moorden in drie dagen, kan waarnemen dat de macht van de bendes toeneemt in het kader van de pandemie. Verzoeker betoogt ten slotte nog als volgt:

"De verwerende partij is alweer tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met recente ontwikkelingen met de huidige situatie in El Salvador evenals de toenemende macht van bendes met de Coronacrisis, waardoor de situatie in het land niet verder vergelijkbaar is met die van de neergelegde COI-focus."

(...)

Gelet op de moorden, afpersingen en het geweld vanwege de bendes in het algemeen, die om het even wie kunnen treffen op straat, evenals de verergering van de situatie met de Coronapandemie, dient de verzoekende partij de subsidiaire bescherming te worden verleend, doch minstens, ondergeschikt, de beslissing te worden vernietigd en het dossier te worden verzonden naar het CGVS voor onderzoek."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 december 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “El Salvador. Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat ook dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band aanwezig is met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is, omdat (B) hij in de loop van zijn asielprocedure een aantal incoherente verklaringen aflegde, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid zwaar ter discussie staat, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (E) de documenten die hij voorlegde niet van aard zijn om deze vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt

niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de criminaliteit in El Salvador te vrezen. Hij zou in februari 2016 benaderd zijn geweest door bendeleden die hem dwongen om zijn geld, zijn schoolmateriaal en zelfs zijn schoenen af te geven. In 2017 en 2018 zou hij gelijkaardige incidenten hebben meegemaakt. Telkens zou men hem gedwongen hebben zijn bezittingen af te geven. Eén keer zou hij hen hebben kunnen ontlopen door op de bus te springen. Nadat hij was afgestudeerd van het middelbaar zou verzoeker besloten hebben om zoveel mogelijk thuis te blijven, uit angst dat hij anders opnieuw zou beroofd worden door bendeleden. Op 25 juni 2019 zou verzoeker ten slotte El Salvador verlaten hebben.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure enkel zijn paspoort neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten'). Dit document heeft betrekking op zijn nationaliteit, zijn identiteit en zijn reisweg, die *in casu* niet betwist worden, doch houdt geen verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad besluit dat het door verzoeker neergelegde paspoort allerm minst volstaat om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Aan zijn verklaringen in dit verband kan immers geen geloof worden gehecht gezien deze, zoals blijkt uit de volgende motieven van de bestreden beslissing, verschillende incoherenties bevatten:

"Zo is het opvallend dat u op het CGVS het begin van uw problemen met de bendeleden situeert in de maand februari van het jaar 2016 (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 68), terwijl u bij met geen woord heeft gerept over een incident in het jaar 2016. In uw verklaringen bij DVZ liet u uw problemen aanvangen in het jaar 2017. U werd hiermee geconfronteerd en verklaarde dat u wel degelijk ook naar het incident van 2016 had verwezen bij de DVZ. Toen u erop werd gewezen dat u naar 2017 en niet naar 2016 had verwezen in verband met het eerste incident dat u was overkomen, liet u optekenen dat u zich wellicht had vergist bij de DVZ (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 69-70). Deze uitleg is niet bepaald overtuigend te noemen.

Vervolgens verklaarde u bij DVZ dat u bij een bepaald incident in het begin van het jaar 2018 werd geslagen door de bendeleden en dat u als gevolg hiervan een litteken heeft opgelopen aan het voorhoofd (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS verwees u hier ook naar, maar u situeerde dit incident op het einde van het jaar 2018. U werd hiermee geconfronteerd en liet optekenen dat u intussen reeds was vergeten wanneer het precies was gebeurd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 91-95). Deze uitleg kan opnieuw niet overtuigen.

Voorts verklaarde u op het CGVS dat men u bij alle incidenten meedeelde om niets te zeggen over wat u was overkomen, zo niet zou uw familie hiervoor de gevolgen moeten dragen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118 en 119). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken haalt u vreemd genoeg enkel bij het incident van 2017 aan dat dergelijke belangrijke dreigementen werden geuit ten aanzien van uw familieleden. De verklaring die u geeft voor deze merkwaardige vaststelling, nl. dat men u wellicht niet goed had verstaan omdat u mogelijkwijze te snel had gepraat (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118-121), kan niet overtuigen.

Bovendien dient in ditzelfde verband te worden gewezen op een bijkomende tegenstrijdige verklaring. Bij DVZ verklaarde u dat naar aanleiding van een incident begin 2018 de bendeleden ermee hadden gedreigd u te zullen doden als u zou wegllopen (zie vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat men u nooit met de dood heeft bedreigd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 122 en 123). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, leek u zich plots te kunnen herinneren dat dit dreigement u wel degelijk te beurt was gevallen. U lichtte toe dat u zich de zaken allemaal niet zo goed meer kon herinneren. U werd erop gewezen dat deze uitleg van u

redelijk ongeloofwaardig overkomt gezien de ernst van de beschreven situatie. Dat u zich in eerste instantie niet meer zou herinneren dat men u met de dood heft bedreigd, is onbegrijpelijk (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 124-125).

In verband met het incident dat u meemaakte met een medestudent in Cuscatlán legde u eveneens verklaringen af die de wenkbrauwen doen fronsen. U verklaarde immers dat jullie beiden werden beroofd van jullie spullen toen jullie samen de school uitkwamen, maar u zou niet weten wat uw medestudent precies was overkomen en dus ook niet welke concrete spullen hij precies had moeten afstaan. U lichtte toe dat ze u en hem apart hadden genomen en vervolgens apart hadden beroofd van de spullen. Omdat de bendeleden met u eerder klaar waren, zou u als eerste zijn vrijgelaten. Deze uitleg van u kan niet overtuigen. Men zou immers redelijkerwijze verwachten dat jullie naderhand met elkaar contact zouden hebben opgenomen om te weten te komen wat ieder van jullie precies was overkomen. Dat jullie dit niet zouden gedaan hebben omdat de ouders van uw vriend besloten hun zoon niet meer verder te laten studeren na dit incident kan evenmin overtuigen in dit verband (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 130-134).

Tot slot dient nog te worden gewezen op uw bijzonder incoherente verklaringen op het CGVS in verband met de vraag hoeveel incidenten u in het jaar 2018 precies zijn overkomen. U verklaarde dat u in 2018 drie incidenten heeft meegemaakt. U werd erop gewezen dat u bij DVZ naar vier incidenten had verwezen met betrekking tot het jaar 2018, meer bepaald : twee incident bij aanvang van het jaar, één incident halverwege dat jaar en één incident tenslotte op het einde van het schooljaar in 2018 (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). U bleef evenwel volhouden dat u slechts drie incidenten had meegemaakt in 2018. U lichtte toe: één incident bij aanvang van het jaar toen u 's ochtends vroeg werd beroofd, één incident met de medestudent en tenslotte nog een incident waarbij u de bendeleden kon ontlopen in het park van Cuscatlán (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 112 en 113). Nadat deze drie incidenten één voor één werden besproken, werd u erop gewezen dat u bij DVZ nog had verwezen naar een incident op het einde van het schooljaar in 2018. U bevestigde dat dit klopte en lichtte toe dat dit incident plaatsvond in oktober of november 2018 en dat men toen uw schoenen en jas had gestolen. U werd er vervolgens op gewezen dat er dan sprake was van vier en dus niet van drie incidente in het jaar 2018, zoals u eerder had laten optekenen tijdens het persoonlijk onderhoud. U bleef evenwel volhouden dat er toch maar sprake was van drie incidenten in 2018. U lichtte toe dat u misschien iets had verklaard zonder te beseffen dat u er al eerder naar had verwezen. U werd er tenslotte op gewezen dat u ruim de gelegenheid had gekregen om uw verklaringen in detail toe te lichten en dat de conclusie in dit verband niets anders kan zijn dan dat u erg incoherente verklaringen aflegde. Hierop repliceerde u enkel met de vaststelling dat u zich niet zo goed kan uitdrukken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 144-148). Ook deze laatste uitleg overtuigt allerminst."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van enkele eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De Raad kan *in casu* slechts vaststellen dat de vaststelling dat verzoeker verschillende incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondergraaft. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, wijst verzoeker niet dienstig op de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016, waaruit zou blijken dat personen die worden afgeperst nood hebben aan internationale bescherming.

Waar verzoeker nog betoogt dat in El Salvador geen mogelijkheid bestaat om bescherming te ontvangen nu de corruptie zich ook binnen overheidsdiensten bevindt en dat de overheid als dusdanig niet over een efficiënt gerechtssysteem beschikt om haar burgers te beschermen tegen het geweld van de bendeleden, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met bendeleden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Verzoeker wijst er voorts terecht op dat het feit dat de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn relaas, haar er niet van ontslaat na te gaan of objectieve elementen de toekenning van de vluchtelingenstatus verantwoorden. Te dezen blijken dergelijke objectieve elementen evenwel niet

aanwezig te zijn. Verzoeker wijst wat dit betreft op zijn profiel “*als student in de electronica*” en op het gegeven dat afpersingen plaatsvinden door bendes in El Salvador. Uit niets blijkt evenwel dat alle studenten “*in de electronica*” in El Salvador worden afgeperst door bendes of anderszins worden vervolgd, noch dat de bendes in El Salvador iedereen in El Salvador afpersen. Bijgevolg moet verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aantonen. Door er louter op te wijzen dat hij een “*student in de electronica*” is, dat afpersingen plaatsvinden door bendes in El Salvador en dat de overheid onmachtig is om hiertegen bescherming te bieden, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin doet het gegeven dat de macht (en het geweld) van de bendes in het kader van de coronacrisis zou(den) zijn toegenomen afbreuk aan het voorgaande.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN